

27. neděle v mezidobí rok C (2025)

1. čtení – Hab 1,2-3; 2,2-4

Spravedlivý bude žít pro svou věrnost.

Čtení z knihy proroka Habakuka.

Jak dlouho již volám o pomoc, Hospodine,
ty však neslyšíš; křičím k tobě: „Násilí!“ – ty však nepomáháš. Proč mi dáváš
hledět na bezpráví? Můžeš se dívat na soužení? Zpustošení a násilí je přede
mnou, povstávají hádky, rozmáhá se svár. Tu mi Hospodin odpověděl a řekl:
„Napiš vidění, vyryj ho zřetelně na desky, aby ho mohl každý snadno přečíst. Na
určený čas totiž ještě (čeká) vidění, spěje však k naplnění a nezklame. I když
ještě prodlévá, počkej na ně, neboť jistě se splní, nedá se zdržet. Hle, zahynul ten,
kdo nebyl upřímný v duši, spravedlivý však bude žít pro svou věrnost.“

Mezizpěv – Žl 95,1-2.6-7b.7c-9

Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu! Nezavírejte svá srdce!

Pojd'me, jásejme Hospodinu,
oslavujme Skálu své spásy,
předstupme před něho s chvalozpěvy
a písněmi mu zajásejme!

Pojd'me, padněme, klaňme se,
poklekněme před svým tvůrcem, Hospodinem!
Neboť on je náš Bůh
a my jsme lid, který pase, stádce vedené jeho rukou.

Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu:
„Nezavírejte svá srdce jako v Meribě,
jako tehdy v Masse na poušti,
kde mě dráždili vaši otcové,
zkoušeli mě, ač viděli mé činy.

2. čtení – 2 Tim 1,6-8.13-14

Nestyd' se veřejně vyznávat našeho Pána.

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

Milovaný! Vybízím tě: zase oživ plamen Božího daru, který ti byl dán vzkládáním mých rukou. Vždyť Bůh nám nedal ducha bojácnosti, ale (ducha) síly, lásky a rozvážnosti! Proto se nestyd' veřejně vyznávat našeho Pána ani (se nestyd') za mě, že nosím kvůli němu pouta. Naopak: Bůh ti dej sílu, abys nesl jako já obtíže spojené s hlásáním evangelia. Jako vzoru zdravé nauky se drž toho, cos ode mě slyšel, a (měj přitom) víru a lásku v Kristu Ježíši. Ten drahocenný, (tobě) svěřený poklad opatruj skrze Ducha Svatého, který v nás bydlí.

Zpěv před evangeliem – 1 Petr 1,25

Aleluja. Slovo Páně trvá navěky; totiž slovo evangelia, které vám bylo zvěstováno. Aleluja.

Evangelium – Lk 17,5-10

Kdybyste měli víru.

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Apoštolové prosili Pána: „Dej nám více víry!“ Pán řekl: „Kdybyste měli víru jako hořčičné zrnko a řekli této moruši: ‘Vyrvi se i s kořeny a přesad’ se do moře!“, poslechla by vás. Když někdo z vás má služebníka a ten orá nebo pase, řekne mu snad, až se vrátí z pole: ‘Hned pojď a sedni si ke stolu’? Spíše mu přeče řekne: ‘Připrav mi večeři, přepásej se a obsluhuj mě, dokud se nenajím a nenapiji. Potom můžeš jíst a pít ty.’ Děkuje snad potom tomu služebníkovi, že udělal, co mu bylo přikázáno? Tak i vy, až uděláte všechno, co vám bylo přikázáno, řekněte: ‘Jsme jenom služebníci. Udělali jsme, co jsme byli povinni udělat.’“

Homolie

Drazí bratři a sestry!

Dnešní evangelium začíná prosbou apoštola: „**Pane, dej nám více víry.**“ Myslím, že se s touto prosbou dokáže ztotožnit každý z nás. I my někdy cítíme, že naše víra je slabá, že bychom potřebovali něco víc – víc světla, víc síly, víc jistoty. Čekali bychom, že Ježíš apoštolum dá nějaký zázračný prostředek, zvláštní požehnání, nebo alespoň povzbuzení. Ale jeho odpověď je překvapivá.

Mluví o víře jako o **hořčičném zrnu** – něčem malém, skoro neviditelném – a pak přechází k podobenství o služebníku, který vykoná své povinnosti a nakonec řekne: „*Jsme jenom služebníci, vykonali jsme, co jsme byli povinni udělat.*“

Proč to Ježíš říká? Není to trochu tvrdé? Neměli bychom mít ze své víry radost, místo abychom se nazývali „neužitečnými služebníky“?

Milí přátelé, Ježíš nás učí, že víra není nějaká **magická síla**, kterou bychom používali k tomu, abychom si usnadnili život nebo vyřešili problémy. Víra je spíše **kořen**, který drží náš život i tehdy, když přijdou zkoušky a sucho. Víra není o velkolepých činech, ale o **věrnosti v každodennosti**.

A tak nám Pán dnes připomíná, že opravdová víra se ukazuje v maličkostech:

- když v neděli přijdeme do kostela, i když jsme unavení – to je víra,
- když dokážeme odpustit, i když to bolí – to je víra,
- když se modlíme, i když se zdá, že Bůh mlčí – to je víra,
- když plníme své povinnosti, i když nás nikdo nechválí – to je víra.

Víra se nerodí z našich mimořádných výkonů, ale z toho, že den za dnem říkáme Bohu své „**ano**“ – v práci, v rodině, ve vztazích, ve všech malých rozhodnutích.

Apoštolové prosili: „Dej nám více víry.“ Možná čekali, že Ježíš jim dá něco navíc. Ale Ježíš ukazuje jiným směrem: „Stačí, aby vaše víra byla jako zrnko, a já se postarám o růst.“ Na nás je, abychom tuto víru neschovávali, nezanedbávali, ale nechali ji působit v obyčejných situacích.

Proto dnes, bratři a sestry, neprosme: „Pane, dej mi víru, abych dokázal velké věci.“ Prosme raději:

„Pane, dej mi víru, abych byl věrný v malých věcech.

Abys byl přítomen v mé každodennosti.

Abych v obyčejných chvílích dokázal spatřit nebe.“

Ať i my umíme s pokorou říct: „*Jsme jenom služebníci, vykonali jsme to, co jsme měli vykonat.*“ Protože právě tehdy, když jsme věrní, Bůh koná to největší.

Amen.